

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: I. A., narozený dne X
pobytem X

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. KRPA-85359-15/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 28. 3. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce, připomněl povinnost správního orgánu důkladně posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly.
3. K okolnostem jeho zajištění uvedl, že mu byl odcizen cestovní pas, měl vydán doklad o hlášení krádeže dokladu, ten předložil již několikrát při policejní kontrole, na základě toho se domníval, že tento dokument je dostačující, při poslední kontrole byl ovšem zadržen a zajištěn a tento dokument nebyl shledán jako dostačující, žalobce však nemá možnost si nový cestovní doklad opatřit, neboť ambasáda Kyrgyzstánu se nachází až v Rakousku, žalobce však nemůže cestovat do zahraničí a nemůže si jej opatřit.
4. Není dostatečně odůvodněno, z čeho žalovaný dovodil, že žalobce zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný je povinen vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude do budoucna chovat protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, teprve na základě toho je možná vyhodnotit, zda je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody. Dle Nejvyššího správního soudu samotný nelegální vstup či pobyt ještě nezakládá nezbytnost zajištění. K tomu rovněž viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023 č.j. 52 A 12/2023-38, dle kterého je třeba zhodnotit, zda měl žalobce možnost podat žádost o mezinárodní ochranu v dřívější fázi před svým zadržením, zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem ultima ratio a správní orgán by měl k němu přistoupit až po zhodnocení všech relevantních faktorů při dodržení zásady proporcionality a subsidiarity.
5. Argumentace žalovaného ohledně neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území je v rozporu s obsahem správního spisu a konkrétními okolnostmi případu, rozhodování nese znaky svévole. Za mylný považoval závěr, dle kterého žalobce nemá místo, kde by se měl a mohl zdržovat; dle logiky žalovaného by žádné osobě, které bylo uloženo správní vyhoštění, nemohlo být toto zvláštní opatření uloženo, neboť u každé takové osoby absentuje hlášené místo pobytu. Dle žalobce není absence místa hlášeného pobytu důvodem, pro který by nebylo možné toto zvláštní opatření uložit. Toto opatření spočívá v oznámení místa pobytu, kde se žalobce bude zdržovat, žalobce přitom má zajištěné bydlení na adrese X, kdy nic nebrání tomu, aby se na této adrese zdržoval za účelem provedení pobytové kontroly. Dále tvrdil, že disponuje finančními prostředky a je schopen finanční záruku v celé výši uhradit. K možnosti opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedl, že žalovaný jeho neuložení neodůvodnil dostatečně, nelze se odvolávat na to, že žalobce nemá dost financí na vycestování do Kyrgyzstánu, žalobce navíc finančními prostředky disponuje. Odůvodnění žalovaného o neuložení zvláštních opatření je pouze obecné, je v rozporu se správním spisem, ignoruje většinu žalobcem uváděných skutečností, z velké části odkazuje na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by tyto obavy byly blíže zdůvodněny.
6. Měl za to, že doba zajištění je v rozporu se zákonem, jde o maximální dobu zajištění, v rozhodnutí přitom absentují důvody vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

skutkovou podstatu jednoho z důvodů pro zajištění, z odůvodnění délky zajištění není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce.

7. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečné úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění. Ve věcech zajištění nelze připustit paušalizované rozhodování, kdy napadené rozhodnutí je toho příkladem, důvodem zajištění je zde pouze to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně.
8. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zajištění žalobce ukončeno, rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 11. 3. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) body 3, 9 zákona o pobytu cizinců, což mu téhož dne bylo oznámeno, v řízení o správním vyhoštění nepožadoval přítomnost tlumočníka, což uvedl do protokolu o výsledku, dne 11. 3. 2024 mu bylo vydáno též rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-85359-13/ČJ-2024-000022-ZSV, a to na dobu tří let, rozhodnutí si osobně převzal. Žalobce na území ČR opakovaně porušoval právní předpisy, dne 11. 3. 2024 pobýval na území neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu (tedy v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců). Žalobci bylo též dne 24. 2. 2017 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPS-350438-22/ČJ-2016-010025 na dobu 6 měsíců s dobou k opuštění ČR 10 dnů, na základě toho byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob od 11. 4. 2017 do 11. 10. 2017, žalobce však nevycestoval, po celou dobu pobýval na území ČR až do dne 11. 3. 2024, kdy byl kontrolován policií, tedy opakovaně porušoval právní předpisy ČR. Tím byla naplněna příslušná skutková podstata pro možnost zajištění cizince.
10. Měl za to, že dostatečně zjistil skutkový stav, zabýval se též otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění, kdy shledal, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit. Je zřejmé, že žalobce opakovaně pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, a to až do doby, kdy byl dne 11. 3. 2024 kontrolován policií, před tím mu bylo rozhodnutím ze dne 24. 2. 2017 uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 11. 4. 2017 do 11. 10. 2017. Z jednání a pobytové historie cizince je zřejmé, že rozhodnutí o správním vyhoštění či zvláštní opatření za účelem vycestování by nerespektoval a nadále by pobýval na území, jak tomu bylo doposud, žalobce svou situaci dlouhodobě neřešil. V případě žalobce tak existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, proto bylo přistoupeno k jeho zajištění.
11. Žalovaný též dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a to na stranách 3 -6 napadeného rozhodnutí. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že cizinec bude mařit případný výkon správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření (viz § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Po zhodnocení dosavadního chování cizince a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude zmařen a mírnější

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

donucovací opatření by nebyla účinná. To potvrzuje jeho předešlé jednání, kdy svou situaci nijak neřešil a i po uložení zákazu vstupu se zdržoval na území schengenského prostoru, nebyť kontroly ze strany policie, tento stav by se nezměnil.

12. Žalobce nečinil žádné kroky vedoucí k legalizaci jeho pobytu, na území dále neoprávněně setrval, ač si byl vědom toho, že měl z území vycestovat. Musel tak počítat s tím, že přijde doba, kdy bude muset území opustit, a že proti němu bude přijato opatření spojené se zajištěním a nuceným vycestováním z území.
13. Žalobce svým protiprávním jednáním demonstroval neúctu a nevoli vycestovat z ČR, svým přístupem si sám zapříčinil stav nedůvěryhodnosti až do té míry, že žalovanému nezbylo nic jiného, než možnost aplikace zvláštních opatření vyloučit a přistoupit přímo k zajištění, a to z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění.
14. Volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu (objektivní složka). Poukázal na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016 č.j. 10 Azs 39/2016, u žalobce absentovala především objektivní složka, kdy uložení zvláštních opatření bylo v podstatě vyloučeno, žalovaný přitom vyjádřil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření za nemožné (subjektivní složka) a za neúčelné (objektivní složka).
15. K délce zajištění uvedl, že v rozhodnutí pregnantně vyjádřil, proč přistoupil k délce zajištění 90 dnů, veškeré rozhodné okolnosti zřetelně označil ve svém rozhodnutí, zopakoval veškeré kroky, které je učinit k realizaci správního vyhoštění (ověření totožnosti, zajištění náhradního cestovního dokladu o délce cca 40 – 60 dnů, zabezpečení přepravních dokladů s dalšími kroky o délce cca 30 dnů).
16. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11. 3. 2024 prováděla hlídka OCP OPKPE pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce, nepředložil však cestovní doklad, avšak pouze dokument o hlášení krádeže dokladu, lustrací byla potvrzena jeho totožnost. Předložil doklad o krádeži cestovního dokladu z roku 2022, sdělil, že ambasáda se nachází v Rakousku a že to dál neřešil, měl u sebe dva výjezdní příkazy z roku 2016 a dokument o zahájení správního vyhoštění ze dne 18. 12. 2016, odvolání bylo následně zamítnuto, řízení bylo ukončeno s právní mocí ke dni 1. 7. 2022, nachází se v evidenci nežádoucích osob od 11. 4. 2017 do 11. 10. 2017, k čemuž uvedl, že nikdy z ČR nevycestoval, lustracemi nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění; vzniklo podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně, následně byl žalobce zajištěn.
18. Dne 24. 2. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPS-350438-22/ČJ-2016-010025, jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, jejíž počátek byl stanoven ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, dále byla stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, podle § 120a nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Bylo shledáno, že žalobce vykonával na území České republiky pracovní činnost bez povolení k zaměstnání. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 4. 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19. Dne 11. 3. 2024 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU, a to podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že žalobce pobývá na území členských států EU bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a opakovaně porušuje právní předpis.
20. Do protokolu o podání vysvětlení dne 11. 3. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Kyrgyzstánu, do schengenského prostoru naposledy přicestoval v roce 2007, k rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 2. 2017 uvedl, že tehdy jej zastupoval zástupce, měl všechny papíry, nic mu neřekl, teď je již po smrti. Uvedl, že starý pas mu ukradli a pak už to neřešil, v ČR pracuje jako dělník, dělá zednické práce, pracovní povolení nemá a pracovní smlouvu rovněž ne, v ČR nic nevlastní, nemá zdravotní pojištění, bydlí v X, ale není si jistý tím číslem, tuto adresu uvedl jako doručovací, o azyl žádal několikrát, nemá žádné peníze, ani na další pobyt ani na vycestování z území ČR, je ženatý, má tři děti, rodina žije v domovském státě, v ČR ani v EU nemá žádné osobní vazby, stýká se zde s krajany, nemá v ČR závazky ani pohledávky, nemá zde žádné kulturní nebo společenské vazby, ty má v domovské zemi, naposledy byl v domovské zemi v roce 2007, má tam domy, pozemky a farmu. Na dotaz, zda je mu známá nějaká překážka ve vycestování uvedl, že mu tam něco hrozí, více neřekne, poté upřesnil, že tam na něj chtějí dát vazbu. Závěrem uvedl, že potřebuje nějaký čas, rok nebo dva, pak určitě odjede.
21. Podle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 12. 3. 2024 ev. č. ZS57098 vycestování žalobce do Kyrgyzstánu je možné.
22. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2024 č.j. KRPA-85359-13/ČJ-2024-000022-ZSV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba tří let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, a to z důvodu, že žalobce pobývá na území členských států EU bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a opakovaně porušuje právní předpis. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 3. 2024.
23. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024 (napadené rozhodnutí) byl žalobce zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož se žalobcem bylo dne 11. 3. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 12. 3. 2024, byly shrnuty výsledky pobytové kontroly žalobce dne 11. 3. 2024, při které byl ztotožněn žalobce, nepředložil však cestovní doklad, avšak pouze dokument o hlášení krádeže dokladu z roku 2022, lustrací byla potvrzena jeho totožnost, sdělil, že ambasáda se nachází v Rakousku a že to dál neřešil, měl u sebe dva výjezdní příkazy z roku 2016 a dokument o zahájení správního vyhoštění ze dne 18. 12. 2016 (č.j. KRPA-55810/ČJ-2014-000022), odvolání bylo následně zamítnuto, řízení bylo ukončeno s právní mocí ke dni 1. 7. 2022, nachází se v evidenci nežádoucích osob od 11. 4. 2017 do 11. 10. 2017, k čemuž uvedl, že nikdy z ČR nevycestoval, lustracemi nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění. Bylo poukázáno na protokol o výsledku ze dne 11. 3. 2024 a na pobytovou historii žalobce, který přicestoval v roce 2007, již třikrát podal žádost o azyl, ani jednou nebyl úspěšný, když poslední třetí žádost byla zamítnuta dne 24. 1. 2014 s NPM téhož dne, řízení o správním vyhoštění zahájené se žalobcem dne 10. 2. 2014 bylo zastaveno usnesením ze dne 1. 7. 2022, mezitím bylo vydáno správní vyhoštění ze dne
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

24. 2. 2017 č.j. KRPS-350438-22/ČJ-2016-010025 s NPM dne 11. 4. 2017 na dobu 6 měsíců. Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Na stranách 3 – 5 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, k možnosti ad a) konstatoval, že žalobce sice uvedl adresu pobytu, není si však jistý číslem popisným, navíc se nejedná o adresu registrovanou v informačním systému, k této adrese ho nic neváže, neboť na území ČR disponuje pouze osobním majetkem, může se tedy hned odstěhovat a stal by se pro policii nekontaktním. Na území ČR nemá žádný majetek, nedisponuje finanční hotovostí, nelze očekávat, že by měl finance nezbytné k vycestování, je tudíž reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat, není žádná záruka, že by plnil povinnosti mu uložené. K možnosti ad b) uvedl, že složení finanční záruky není možné, žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na pobyt ani na vycestování, v ČR není žádná osoba, která by za něj byla ochotná záruku složit, žádná záruka nebyla složena ani nabídnuta. K možnosti ad c) uvedl, že žalobce nemá finance na vycestování do Kyrgyzstánu, nechce vycestovat do domovského státu, jeho dobrovolné vycestování ani nelze očekávat, když uvedl, že mu tam hrozí nebezpečí. K možnosti ad d) uvedl, že jeho uložení považuje za neúčelné, neboť žalobce se na území ČR zdržoval neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, nemá žádnou hlášenou adresu pobytu. Z hlediska osoby žalobce shledal, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon správního vyhoštění a nevycestuje ve stanovené době, neboť jeho předchozí jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Je nebezpečí nerespektování právních předpisů a zmaření správního vyhoštění, žalobce vědomě jednal v rozporu s právními předpisy ČR, je důvodná obava, že tak bude činit i nadále, mírnější donucovací opatření by tak nebyla účinná. Poukázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 20/2016-38. Důvěryhodnost žalobce je oslabena, bylo mu uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 2. 2017, které nerespektoval, po celou dobu pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, byl si toho vědom, neměl snahu svou situaci nijak řešit, taková osoba úmyslně nerespektující povinnosti jí uložené neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, je důvodná obava, že by se skrýval a svůj neoprávněný pobyt prodlužoval. Lhůtu 90 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, konkrétně popsal úkony, které je třeba provést (ověření totožnosti cizince, vydání náhradního cestovního dokladu, vyhotovení dožádání a jeho zaslání na zastupitelský úřad, doba těchto úkonů se pohybuje od 45 dnů, dále je třeba zajistit přepravní doklady, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné členské státy EU, a komunikuje o vzetí zpět cizince s domovským státem, kdy doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 45 dnů). Doba 90 dnů zajištění je tak přiměřená. Shledal, že není překážka trvalejší povahy, pro kterou by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován.

24. Žalobce byl dne 12. 3. 2024 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu.
25. Žalobce dne 13. 3. 2024 podal v zařízení pro zajištění cizinců další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Dle informace Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2024 bylo žalobci dne 20. 3. 2024 doručeno rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť se jedná o další opakovanou žádost, rozhodnutí nabylo Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

právní moci doručení. Dle ust. § 87a odst. 3 zákona o azylu se na žalobce nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany, a pro účely správního vyhoštění a zajištění se něj hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
29. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
30. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
31. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 3. 2024, č. j. KRPA-85359-8/ČJ-2024-000022-SV, které si žalobce osobně převzal téhož dne, navíc bylo již v minulosti pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2017 č. j. KRPS-350438-22/ČJ-2016-010025, které nabylo právní moci dne 11. 4. 2017. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku.
32. Třetí podmínka je naplněna v případě existence nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejména tím, že v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

33. V daném případě naplnění uvedené třetí podmínky nepochybně vyplývá ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný zcela podrobně popsal pobytovou historii žalobce, skutečnost, že naposledy přicestoval do České republiky v roce 2007 a pobýval zde až do 11. 3. 2024, kdy byla vykonána pobytová kontrola, třikrát neúspěšně požádal o azyl, kdy řízení o třetí žádosti bylo ukončeno dne 24. 1. 2014, dne 24. 2. 2017 mu bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu nelegální práce, které nabylo právní moci dne 11. 4. 2017, když od tohoto dne byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, byl mu udělen výjezdní příkaz, žalobce byl povinen vycestovat z území ČR do 10 dnů od právní moci rozhodnutí, což neučinil, žalobce se prokázal dokladem o krádeži cestovního dokladu z roku 2022, sdělil, že ambasáda se nachází v Rakousku a věc dále neřešil, lustracemi nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění, při svém výslechu sám prohlásil, že nemá nyní v úmyslu vycestovat, potřebuje tak rok či dva, pak vycestuje. Soud k tomu uvádí, že z uvedeného je patrné, že žalobce systematicky a dlouhodobě nerespektuje povinnosti vyplývající z právních předpisů na úseku pobytu cizinců. Lze tedy uzavřít, že žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že shora popsané jednání žalobce vzbuzuje obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedený závěr má oporu ve spise a soud se s ním ztotožnil. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný vycházel pouze z okolnosti, že žalobce se nacházel na území České republiky neoprávněně. Soud tak uzavírá, že i třetí podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce naplněna.
34. Pokud jde o cestovní doklad, žalobce předložil doklad o jeho krádeži z roku 2022, pobytová kontrola byla provedena dne 11. 3. 2024, žalobce v řízení vypověděl, že se ambasáda nachází v Rakousku a věc dále nijak neřešil. K tomu soud uvádí, že skutečnost umístění zastupitelského úřadu domovského státu žalobce mimo území České republiky nijak nezbavuje žalobce povinnosti pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem (§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců), přičemž žalobce po více než rok od pozbytí cestovního dokladu tuto situaci nijak neřešil a nevyvinul žádnou aktivitu k získání nového cestovního dokladu. Žalobce přitom disponoval potvrzením o krádeži cestovního dokladu, nic mu tak nebránilo, aby podnikl kroky za účelem získání nového cestovního dokladu, zůstal však zcela pasivní. Tato okolnost tak nemá žádný vliv na zákonnost zajištění žalobce, kdy navíc se jednalo pouze o jednu z mnoha skutečností, které byly podkladem pro naplnění skutkové podstaty dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
35. Žalobce dále namítal, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem ultima ratio, přičemž bylo nezbytné zhodnotit, zda měl žalobce možnost podat žádost o mezinárodní ochranu v dřívější fázi před svým zadržením. K tomu soud uvádí, že žalobce pobýval v České republice nepřetržitě od roku 2007, za tuto dobu požádal celkem třikrát neúspěšně o mezinárodní ochranu, a to v letech 2007, 2009 a 2010, kdy poslední žádost byla zamítnuta dne 24. 1. 2014 s nabytím právní moci téhož dne. V době, kdy byla vykonána pobytová kontrola a v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, tak žádné řízení o mezinárodní ochranu ohledně žalobce neprobíhalo, všechna předchozí řízení byla dávno pravomocně ukončena a žalobce po jejich ukončení ještě deset let pobýval v České republice. Z hlediska rozhodování o zajištění tak tato předchozí řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

mezinárodní ochranu nebyla nijak relevantní. Zároveň žalobci nic nebránilo po dobu jeho předchozího desetiletého pobytu v České republice, aby požádal o mezinárodní ochranu, pokud měl zato, že jsou k tomu splněny příslušné podmínky. Žalobce však takovou novou žádost nepodal, v době jeho zajištění ani nic nenasvědčovalo tomu, že by měl v úmyslu tak učinit. V České republice se dlouhodobě zdržoval za účelem výdělečné činnosti, ke které však neměl příslušné oprávnění. Žalovaný tak nepochybil, pokud za daných okolností rozhodl o zajištění žalobce. Tím se daný případ významně skutkově odlišuje od případu řešeného Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 30. 8. 2023 č.j. 52 A 12/2023-38, kde žalobci byl na letišti Praha – Ruzyně bezprostředně po příletu žalobce odepřen vstup na území České republiky, prokázal se padělaným vízem, v návaznosti na to žalobce v tranzitním prostoru letiště požádal o mezinárodní ochranu, závěry tohoto rozsudku tak nejsou nijak příléhavé na posuzovaný případ.

36. Soud rovněž o žalobě rozhoduje dle § 75 odst. 1 s.ř.s. na základě skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu až dne 13. 3. 2024, tedy po vydání napadeného rozhodnutí, a tedy tato skutečnost nemůže mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí o zajištění žalobce. Z hlediska vlivu podání žádosti o mezinárodní ochranu na zákonnost trvání zajištění žalobce, soud konstatuje, že se jednalo o další opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle § 87a odst. 3 zákona o azylu platí, že na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal další opakovanou žádost, se nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů; pro účely správního vyhoštění a zajištění se na tohoto žadatele o udělení mezinárodní ochrany hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Z toho plyne, že podání této další opakované žádosti o mezinárodní ochranu nemělo vliv na zákonnost trvajících zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, přičemž v době rozhodování soudu již navíc řízení o mezinárodní ochranu žalobce bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2024. Daná námitka je tak nedůvodná.
37. K námitce ohledně neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
38. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
39. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

40. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, přitom dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
41. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 3 - 5 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při výsledku žalobce. Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul, že žalobce se opakovaně dopouštěl porušování zákona o pobytu cizinců, vykonával zde pracovní činnost bez oprávnění, zdržoval se v ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, svou situaci nijak neřešil, již v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, přesto nemá v úmyslu vycestovat, neplní zákonem uložené povinnosti a tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, z opakovaného Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

porušování právních předpisů dovedl nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy ČR nerespektoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, bydlí v Praze na udané adrese, ale nepamatuje si přesně číslo popisné, adresu nikde nenahlásil a není k ní nijak vázán, mohl by tak být pro policii nekontaktní, v ČR nemá žádný majetek, vědomě porušuje právní normy, je nebezpečí, že opakovaně nevycestuje, v ČR nemá žádné vazby, manželku a děti má v domovském státě, nemá finance na vycestování do domovského státu, kam ani vycestovat nechce. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskytá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce.

42. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) pak žalovaný nevyšel z pouhé skutečnosti, že žalobce nemá nikde hlášený pobyt, ale vzal v úvahu rovněž to, že neuvedl ani přesnou adresu svého pobytu, kdy si není jistý číslem popisným, k ubytování ho nic neváže, nemá na území ČR žádný majetek kromě osobních věcí, nemá dostatek financí na vycestování do domovského státu. Žalobce je navíc osobou, která v ČR opakovaně porušuje právní předpisy, vykonával zde výdělečnou činnost bez povolení, nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. I když tedy žalobce uvedl správnímu orgánu, že v Praze má zajištěné určité ubytování, převážily ostatní okolnosti ve svém souhrnu, při jejichž zvážení nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Ohledně možnosti složení finanční záruky pak žalobce v řízení uvedl, že nemá žádné peníze, a to ani na další pobyt ani na vycestování do domovského státu, v takové situaci složení finanční záruky nepřicházelo v úvahu. Soud pak rozhoduje dle skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, je tak nerozhodné, pokud žalobce v soudním řízení tvrdí, že má dostatek finančních prostředků ke složení finanční záruky; toto tvrzení je navíc zcela obecné a ničím nepodložené. Není ani pochybením, pokud žalovaný z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vzal v úvahu též skutečnost, že žalobce nemá finance na vycestování do Kyrgyzstánu, nechce vycestovat do domovského státu, jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat, neboť uložení zvláštního opatření předpokládá, že cizinec bude se správního orgány spolupracovat a nebude ohrožen výkon správního vyhoštění; z uvedených okolností však nelze dovést, že by žalobce dobrovolně spolupracoval za účelem realizace jeho správního vyhoštění.
43. Žalovaný tak v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění.

44. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“), která žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje od 45 dnů. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 45 dnů.
45. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na konkrétní popis rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.
46. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
47. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

48. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
49. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. dubna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.